

Hvad en Mønster-Vedtægt angaar, betragter jeg en saadan som umulig, da Forholdene i København, Købstæderne og Landet ere saa vidt forskellige, at de umulig kunne bringes under en Hat, der maatte i al Fald laves 3 Mønstre, 1 for hver af disse Steder. Jeg har gennemgaaet c. 550 Sygekasselove for Landet og Købstæderne og kan sige, at de ere i høj Grad forskellige, langt mere end ønskeligt er, og efter det Rendskab, jeg derigennem har faaet til de bestaaende Sygekasser, kan jeg med Sikkerhed sige, at det vilde blive en overordentlig vanskelig Sag for en Sygekassedirektør at give Anerkendelse eller ikke. Desuden har jeg gennemgaaet c. 500 Skemaer fra Landets Sygekasselæger vistnok næsten alle, og ogsaa derigennem set den store Variation ved Lovene. Vil man ikke ligefrem paalægge at benytte Mønster-Vedtægterne, og dette vil være et stort Indgreb i Sygekassernes Selvstændighed og Frihed, opnaar man næppe stort ved dem. 30 Medlemmer, altsaa mulig kun 15 Familier, ere altfor lidt for en Sygekasse, naar tilmed uheldbrekelige syge skulle kunne optages, Nisken bliver enorm og aldeles uberegnelig. At der kun maa være en understøttet Sygekasse i et Landsogn, finder jeg rigtig, men i Byerne bør denne Begrænsning ikke opstilles. De enkelte Haandværksfag kunne have meget forskellige Sygelighed efter Haandværkets Færlighed, men vi savne her i Landet aldeles Statistikk over denne Sag, mens man i Udlandet har en saadan, der dog ikke kan overføres paa vore Forhold direkte.

At kroniske uheldbrekelige syge kunne optages i en Sygekasse, kan faa en fuldstændig ødelæggende Virkning paa Sygekasserne, selv om de ikke skulle have Bøgehjælp for denne Sygdom. Saadanne ere i det hele mere modtagelige ogsaa for andre Sygdomme end ellers kunde, og det vil ligefrem være umuligt for Vægen i mange, ja de fleste Sygdomme at afgøre, hvilken Betydning den kroniske Sygdom har paa den anden Sygdom. Resultatet vil blive, at de næsten altid vilde af Vægen blive indskræbne til Bøgehjælp. Saa vidt mig bekendt, er der ingen Sygekasse, der nu optager saadanne Personer, og den Indflydelse, dette kan faa, vil blive fuldstændig uberegnelig, og i mange Tilfælde, især med smaa Sygekasser, blive ødelæggende. Skal denne Bestemmelse sættes ind, maa Staten yde et langt større Bidrag, ligefrem garantere Sygekassen. Disse Folk bør ikke kunne optages, men bør hjælpes paa anden Maade, hvad de jo i Virkeligheden allerede til Dels kunne gennem Fattigloven for Medicin og Væges Vedkommende. Den tvungne Overflyttelse til andre Sygekasser er uheldig, jeg samstemmer her ganske med Pastor Munk's Anskuelse.

Angaaende Statens Tilskud har jeg i en tidligere Artikel udtalt mine Anskuelser og kan henvise til samme; jeg tror fremdeles, det er i høj Grad ubilligt og uretfærdigt at yde Tilskuddet efter Medlemsbidraget i Stedet for efter Medlemstallet, og at det vil være at støtte de københavnske Sygekasser, der ikke trænge til Tilskud, og udelukke mange, ja de fleste Landsygekasser. Tilskuddet bør være saa stort, at det kan dække de direkte Udgifter ved Sygdommen, nemlig til Læge og Medicin, og denne Udgift er omtrent ens over hele Landet, mens de indirekte Udgifter ved Sygdommen, Næringsstabet, ere saa uendelig forskellige i København og paa Landet. Principielt skulde jeg ikke have noget imod, at Staten ligefrem dækkede disse direkte Udgifter, mens det overlodes Sygekassemedlemmerne at dække Næringsstabet, noget, de godt kunde overkomme. Af Landarbejderen at forlange, at han skal sætte sit Bidrag saa højt, og at han med Statstilskuddet skal kunne dække Udgiften til Læge, Medicin, Sygehus, Sygepenge, er uretfærdigt og umuligt for ham med den Indtægt, han har, han vilde derved komme til procentvis at yde et langt større Bidrag af sin Indtægt end Byarbejderen. At Kommunerne yde Bidraget til Sygekassen for værdige trængende, er smukt og kan maasse være økonomisk for dem ved, at disse Folk holdes fra Fattigvæsenet, men det bliver jo en ny Byrde for Kommunerne.

At Hospitalsopholdet bliver helt frit, betragter jeg som heldigt, og ligeledes Bestemmelsen om de 2 Kroners Bidrag, hvor der ikke er Sygehus. Ansættes Sygehusbetalingen til f. Eks. Halvdelen af, hvad andre betale, vil det let føre til, at Betalingen for alle sættes og hvad der er i høj Grad uheldigt, da Sygehusenes Billighed er et enormt Gode for Befolkningen, vilde man ikke gaa til helt frit Sygehus, maatte der hellere sættes en bestemt Betaling f. Eks. 50 Dre pr. Dag.

At paalægge Sygekasserne, at de skulle give fri Medicin, er uønsket det smukkeste, men kan være forsligt. Misbrug ville lettere undgaaes ved at tillade, at Medlemmerne selv skulle betale f. Eks. 25 Procent. Det har vist sig i flere Sygekasser